

Kerst in het Kraaiennest

Dit is het toneelverhaal Kerst in het Kraaiennest, bedacht en gemaakt door Jules Plus en aangeboden door Jules Plus, Eduforce en Cedin. Bij dit verhaal horen zeven digibordplaten, die gratis zijn te downloaden via www.eduforce.nl en www.julesplus.nl. Dit zijn de tekeningen uit het verhaal. Deze tekeningen kunnen als decor bij het verhaal ingezet worden. De kinderen lezen/spelen het verhaal met het digibord als achtergrond. Meer toneelleesverhalen voor groepen zijn te vinden in De krokomingo en andere verhalen. Ook van Jules Plus en Eduforce.

Wie? Wat? Hoe?

Rollen: Jongens: Stef, Aman, Thijs
Meisjes: Tessa, Anna, Eline
Vader en opa van Stef
Vader en moeder van Tessa

Verteller

Kootje, de kraai (kan ook door verteller)
Telefoon (kan ook door verteller)

Nodig: Digibord voor presentatie sfeertekeningen (onderaan het verhaal)
Mobiele telefoon

Liedje: Het is kerstfeest (uit: Huisje boompje beestje)
http://archieff.schooltv.nl/beeldbank/clip/20121205_kerstlied01

Kerst in het Kraaiennest

Stef: Hé, zet voor die bal. Hier. Hier! Pass naar mij!
Denk je dat je alles alleen moet doen? Hier! Of denk je dat je Robben bent?

Aman: Rustig, rustig, Stef!

Verteller: *Een wirwar van mutsen en sjaals ligt op het grasveld. De jongens en meisjes van de Kerkstraat voetballen tegen de kinderen van de Schoolstraat. Het is koud, maar de kinderen merken het niet. De kinderen van de Kerkstraat staan voor. Stef van de Schoolstraat wil winnen!*

Stef: Man, ik wil die bal een lel verkopen. Moet je kijken!
Die slome schiet de bal in de bosjes. Nou, hij mag 'm zelf ophalen!

Tessa: Thijs pakt die bal heus wel, Stef. Kalm nou!

Stef: 3-0 achter op de Kerkstraat, bah! Wij zijn toch veel beter? Kijk nou toch.
Wat kijkt die Thijs nou naar zijn arm? De bal, Thijs. Pak de bal!

Aman: Thijs heeft zich geprikt. Zie je dat niet. Hij zit vast in die prikkelbosjes.
Kom mee, helpen!

Thijs: Help, ik zit vast. Help!

Stef: Tjonge jonge. Nou oké, helpen maar. Dan kunnen we weer verder spelen.

Verteller: *De kinderen helpen Thijs uit de bosjes. Stef gaat verder de bosjes in en pakt de bal. Maar die is lek. Alle kinderen van de Schoolstraat en de Kerkstraat gaan om Stef heen staan.*

Stef: Niks aan te doen! Die bal is lek. Daar kun je niet meer mee voetballen.
Laten we maar stoppen. Gefeliciteerd!
Morgen neem ik een andere bal mee en dan gaan wij winnen.

Verteller: *De kinderen lopen allemaal een andere kant op. De kinderen van de Kerkstraat zingen: 3-0, 3-0! Eline van de Kerkstraat zingt niet. Zij kijkt naar Stef. Maar die ziet het niet. Stef loopt met Tessa en Anna weg. Boven hen vliegt een grote zwarte vogel.*

Anna: Ik moet hier naar links. Ik ga met mijn vader een kerstboom ko... Aaaah!!!

Tessa: Anna, wat is er?

Verteller: *De grote zwarte vogel is omlaag gevlogen. Hij zit op het hoofd van Anna en pikt in haar haar.*

Anna: Aaah. Wat is dat?! Ga weg, ga weg!

Stef: Anna, rustig nou. Je kent Kootje toch wel. Mijn tamme kraai. Hij vindt de speld in je haar heel mooi. Maar hij doet niks, hoor. Kootje, kom hier.

Verteller: *Stef steekt zijn arm recht naar voren en de kraai vliegt naar de arm van Stef. Krá-krá, krast de kraai.*

Tessa: Wat een gave kraai is dat. Hij luistert naar je.
Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?

Stef: Kootje was uit het nest gevallen. Toen heb ik hem verzorgd, samen met mijn opa. Die weet veel van kraaien. Kootje is nu tam en lief. Maar hij kan niet van glimmende dingen afblijven, hè, Kootje?

Anna: Ik vind het een mooi beest. Maar hij moet niet op mijn hoofd gaan zitten. Foei, Kootje. Nou, ik ga hier naar links. Een kerstboom kopen. Daag!

Verteller: *Stef praat en praat. Tessa luistert. Ze lopen steeds verder weg van de huizen. De kraai vliegt boven hen en roept af en toe: krá-krá. In de verte fietst een meisje. Dat is Eline. Ze roept iets.*

Eline: (uit de verte) Tessa en Stef, wat doen ze klef! Tessa en Stef, klef, klef, klef!

Verteller: *Tessa en Stef luisteren alleen maar naar elkaar. Ze horen Eline niet.*

Stef: Nou is het voetballen allang voorbij, maar in mijn hoofd spelen we nog. Het lijkt wel of ik nog steeds roep en ren.

Tessa: Als we verder lopen en niks zeggen, gaat het dan over?

Stef: Niks zeggen? Dat kan ik vast niet. Pfff. Ik ga het proberen.

Verteller: *Tessa en Stef lopen door zonder iets te zeggen. Kootje de kraai trekt zich niks aan van de afspraak. Hij krast: krá-krá. Nog geen twee tellen later wil Stef alweer wat zeggen.*

Stef: Tes... o, nee ik mag niks zeggen.

Verteller: *Stef probeert zijn mond te houden. Maar dat is erg moeilijk voor hem. En dan gaat de telefoon ook nog.*

Telefoon: (neuriet telefoondeuntje)

Stef: Met Stef... Ja, ik kan nu niet praten, pap... Nee... Storm? Nee, dat valt best mee. Sneeuw? Nee, hoezo? Oké... Ja, ik heb een muts op... Is opa er ook? Leuk! ... Jaha, ik ben om vijf uur thuis. Doe! ... Tessa, dit telt niet! Ik werd gebeld.

Tessa: Geef die telefoon maar aan mij. Kijk, zo zet je hem op trillen. Lekker rustig! Als er weer gebeld wordt, dan neem je gewoon niet op. Of ik neem op en dan zeg ik: 'Met Ali B., rapt u het maar!!'

Verteller: *Stef lacht. En Tessa lacht zachtjes. Ze lopen nog steeds op de stoep, maar die gaat over in een bospad. Stef trekt gekke gezichten. Tessa lacht. Stef doet of hij tegen de wind in vliegt. Tessa lacht. En voor ze het weten zijn ze midden in het bos.*

Stef: Tessa, ik kan niet stil zijn. Weet je, ga mee naar het Kraaiennest. Dat is mijn hut. Op die plek is Kootje uit het nest gevallen. Het is hier vlakbij in het bos. In het Kraaiennest word ik rustig. Gek, hè?

Tessa: Gek? Nee, joh. Ik wil het Kraaiennest graag zien. Spannend.

Verteller: *Stef trekt Tessa mee naar een nauwe ingang, goed verstoopt achter een paar bosjes. Ze kruipen op hun buik door de opening. Als hun ogen gewend zijn aan het donker, ziet Tessa een kleine ruimte. Kootje de kraai gaat op de boomtak boven de ingang zitten.*

Stef: Nou, hoe vind je het hier? Dit is mijn Kraaiennest. Hier hebben opa en ik Kootje gevonden. Wat was hij toen klein. Hier ga ik naartoe als mijn hoofd propvol zit. Kijk, dit zijn mijn led-lichtjes voor de gezelligheid. En zie je die kerstster? Die heb ik zelf gemaakt.

Tessa: Wat mooi, Stef. En daar die ballen, heb je die ook zelf gemaakt? Van mos? Met rode besjes?

Stef: Ja, het was wel een gepruts hoor. En erg netjes is het ook niet. Ga zitten, Tessa. Kijk, hier op deze stronk. Ik heb ook nog wat pakjes drinken. Lust je appelsap? En vind je een rietje kinderachtig? Want ik heb hier geen glazen. Oei, wat wordt het donker buiten!

Tessa: Hoor je de wind gieren? Wij zitten lekker binnen. Met die lichtjes vind ik het heel gezellig. Het lijkt wel Kerst in je hut. Kerst in het Kraaiennest.

Stef: Ik wil hier ook nog een kerstboomje. Hebben jullie thuis al een kerstboom?

Tessa: Ik denk het niet. Mijn ouders hebben het vlak voor de Kerst veel te druk. Vorig jaar waren ze te laat voor een kerstboom. Alle bomen waren al op.

Stef: Mijn vader zingt bij de kerstboom en dan zingen mijn zusje en ik altijd mee. In het begin willen we helemaal niet zingen. Maar mijn vader gaat gewoon verder en dan doen we toch allebei mee. Wat vind jij het mooiste kerstlied?

Tessa: Wij zingen thuis nooit. Ik weet...

Verteller: *Krá-krá, klinkt het opeens van buiten. Dan schudt de hut hard heen en weer. Stef wil zijn hoofd naar buiten steken. Maar dat lukt helemaal niet. De ingang van de hut is scheefgezakt. En er ligt overal sneeuw. Op de bomen, op de grond. De wind waait met grote kracht. De sneeuw hoopt zich op. Tegen de stammen van de bomen! En voor de ingang van de hut.*

Stef: Tessa, je gelooft het niet. Het heeft gesneeuwd. En de ingang van de hut ligt vol sneeuw. Ik kan nog net door die spleet naar buiten kijken. Hoe komen we hier uit? We moeten graven. Dat wordt een koud klusje! Brrr.

Tessa: Ik help je mee. Maar wacht eens even. We hebben toch een telefoon? Jouw telefoon! Dan bellen we naar jouw huis.

Stef: Goed idee. Jij hebt mijn telefoon. Want jij wou zeggen: 'Met Ali B.' als er weer gebeld werd.

Verteller: *Tessa voelt wel twee keer in beide zakken. Maar de telefoon is er niet.*

Stef: Nou, dan is hij uit je zak gevallen. Ik denk toen je je bukte om naar binnen te kruipen. Maar nu ligt er al wel 20 centimeter sneeuw voor de ingang. Dan toch maar graven? Misschien komen we de telefoon tegen.

Tessa: Stil eens. Ik hoor je telefoon trillen! O, kijk daar, daar onder de sneeuw zie ik een vaag lichtje. Aan-uit-aan-uit. Dat is je telefoon.

Verteller: *Tja. De telefoon ligt een meter van de ingang. Onder de sneeuw. Maar Stef en Tessa kunnen er niet bij. Kootje krast: Krá-krá!*

Stef: Ik weet wat. Ik roep Kootje. Die moet op die glimmende telefoon gaan zitten. En als hij dan pikt, krijgen we verbinding. Dan roepen we om hulp.

Tessa: Maar het is al behoorlijk donker. Dan ziet Kootje die telefoon toch niet?

Stef: Wel als de telefoon oplicht bij het bellen. Kijk maar. O, nee. De telefoon licht niet meer op. De beller is gestopt met bellen. Grrr.

Tessa: We wachten tot er weer iemand belt. Je vader gaat je vast missen. Dus als we het lichtje weer zien, roep jij Kootje en dan schreeuwen we heel hard.

Verteller: *Tessa en Stef krijgen het kouder en kouder. Ze horen Kootje krassen, maar de telefoon horen ze niet. Ze zitten tegen elkaar aan. De led-lichtjes branden nog. En dan horen ze heel zacht een trilgeluidje. Allebei kijken ze door de spleet naar buiten. Ze zien weer een lichtje. Aan-uit-aan-uit.*

Stef: Kootje pak! Pak!

Verteller: *Ze zien Kootje vlak boven de sneeuw vliegen. En dan gaat hij zitten. Op de telefoon. Maar gaat hij ook pikken? Lukt het Kootje om verbinding te maken met zijn pootjes? Of met zijn snavel?*

Tessa en Stef: Help, we zitten vast in het bos. In het Kraaiennest. Help, we zitten vast!! Help!!!!

Verteller: *Het lichtje van de telefoon gaat weer uit. Stef en Tessa stoppen met schreeuwen. Dan is het opeens doodstil... Daar kan Stef helemaal niet tegen. Hij vertelt een mopje. Tessa lacht. Stef vertelt een verhaal over kerst en... nog een verhaal en nog een mopje en dan horen ze een stem.*

Thijs: We zijn er nu vlakbij!

Stef: Het lijkt Thijs wel.

Verteller: *Het licht van een zaklamp danst over de sneeuw. Een groepje mensen, groot en klein, zoekt in het bos.*

Vader van Stef: Thijs, hoe weet je nou dat we vlakbij ze zijn?

Thijs: Kijk, de GPS geeft aan dat we vlak bij de telefoon van Stef zijn.

Eline: Als we de telefoon hebben, dan hebben we Stef ook gevonden. En Tessa. Toen ik Stef belde, hoorde ik zijn stem in de verte. Hij schreeuwde. Dus moeten we ze vinden in de buurt van de telefoon. Hij had het over een nest of zo.

Opa van Stef: Ze zijn vast in het Kraaiennest, dat zei ik je toch al. Volgens mij hoorde ik Kootje net al krijsen.

Aman, Thijs, Eline, Anna,

de vader en opa van Stef: Stef!! Tessa!!

Kootje: Krá-krá!

Stef en Tessa: Hier zijn wij. Hier!

De kinderen en de

vader en opa van Stef: Daar zijn ze! We hebben ze gevonden!

Verteller: *Dan horen ze gehijg achter zich. Een man en vrouw wurmen zich door de bosjes.*

Vader en moeder van Tessa: Waar is Tessa?

De kinderen

en de vader van Stef: Daar! Kijk!

De vader van Tessa: Wat was ik blij dat je me belde, Eline. Ik dacht dat Tessa thuis was. En dan vertel jij me dat jullie haar en Stef in het bos gingen zoeken. Met dit weer!

De moeder van Tessa: Die arme kinderen! Bert, haal gauw een schep uit de auto!

Verteller: *De vader van Tessa rent door het bos naar de auto. Hij komt terug met een schep. Even later staan Stef en Tessa bibberend buiten. Tessa krijgt de jas van haar vader over haar eigen jas heen en Stef die van zijn vader. Onderweg naar huis is het een gekakel door elkaar.*

Eline: (tegen Anna) Ja, ik belde Stef en toen hoorde ik geschreeuw uit de verte.
Help, help, hoorde ik.

Stef: Mooi dat je belde! Maar eh, wat wilde je eigenlijk zeggen?

Eline: (zacht) Nou, eh, niks. Ik wou eigenlijk... gewoon weten of je met Tessa ging ...

De vader van Tessa: Wie gaat er mee naar ons huis? We hebben net vanmiddag een kerstboom gehaald.
En dan maken we warme chocolademelk!

Verteller: *Stef is blij met de vader van Tessa. Nu hoeft hij Eline geen antwoord te geven.
Hij kijkt naar Tessa. Zou ze het gehoord hebben?*

De vader van Tessa: Hoor ik het goed? Geen zin in warme chocolademelk?

Iedereen: Jawel! We gaan mee. Hebben jullie al een kerstboom?

Verteller: *Even later zit iedereen gezellig om de boom. De vader van Stef begint zachtjes te zingen. Iedereen zingt mee. Ook opa en Kootje.*

Opa en Kootje: Krá-krá!

Liedje: Het is kerstfeest.

© Jules PLus

Met dank aan Alie Smidstra (E-vizier)
en Roos Coeling (Cedin).